

гато конетъ наново препустнаха покрай ямата; момченцето бѣше щастливо и доволно, като котенце, уврѣло се въ козината на майка си. Тѣй пжтуваха тѣ, както имъ се стори, безкрайно дълго. Избраниятъ пжтъ отъ бѣглеца бѣше тежъкъ, дългъ и откритъ за бурята и студа. Най-последигнаха до входа на рудника.

Заточеникътъ спрѣ конетъ и очуденъ започна да се взира въ мѣстността, като се мъчеше да намѣри нѣщо въ тъмнината. Надѣваше се да намѣри нѣщо като грубо скована отъ дъски колибка, но нищо подобно не видѣ.

— Стигнахме ли вече у дома? — викаше Били колкото му гласъ държи.

Мжжътъ не отговори. Като отмина малко по-нататъкъ, той се натъкна на купъ разхвърлени дъски и греди, затрупани съ снѣгъ. Това бѣха останките отъ колибата, съборена отъ бурята. Както и да е, тѣ бѣха едничкия подслонъ за бѣглеца. Сърцето му се сви: въ тази колибка преди три месеца единъ отъ другаритѣ му бѣше скрилъ малкъ запасъ оскждна храна, на която гой силно се надѣваше сега. Въ тоя мигъ до слуха му стигна нѣкакво скрибуцане. Скърцаше увисналата врата на парясанъ тунелъ.

— Хайде, ще отидемъ ей тамъ, дето виси вратата — каза беглецъ, сочейки входа на тунела — Тази е кжщата.

Били се подчини, безъ да разпитва повече. Доволенъ бѣше, че ще се укрятъ отъ снѣга. Мжжътъ поведе конетъ къмъ подножието на планината, а като се върна, измъкна отъ развалинитѣ на колибата нѣколко дъски и запали огънь. Малкиятъ Били съ радостъ се присламчи до весело